

Någon som redan hade växt, det var Björnkram. Men han hade växt under vintern. Han hade alltid varit större än Springer Med Vinden men nu var han huvudet längre och nästan dubbelt så bred. Springer Med Vinden var lite missnöjd med detta men det var inget han klagade högt över. Dessutom var han i alla fall fortfarande snabbare än sin vän och det kändes bra. De båda vännerna hade inte lika mycket tid till att leka längre för de fick fler och fler sysslor att sköta. De gnällde för varandra hur hårt de slet men i själva verket var de ganska stolta över att bli anförtrödda mer arbete. Leka hann de i alla fall varje dag och de roade sig bland annat med att slänga pinnar och löv i floden och försöka springa ikapp dem. De byggde kojor och klättrade i träd. De samlade kottar och fina stenar. De smög på vilda djur och besteg höga berg. När dagarna blev varmare var de ute längre på kvällarna och begav sig längre bort från lägret på sina strapatser.

Så kom den dag då Björnkram skulle förtjäna sitt nya namn. Som vanligt gav sig de båda vännerna iväg på upptäcktsfärd. Den här gången gick de ganska långt in i en skog som de inte kände till så väl. Plötsligt brakade det till bakom dem och när de vände sig om stod de ansikte mot ansikte med en björn. En nyvaken, ursinnig och hungrig björn.

Björnarna var som farligast på våren då de vaknade ur sin dvala och inte hade ätit på hela vintern. Ibland kunde det hända att en björn vaknade för tidigt för att maten varit otillräcklig sommaren innan och då var den utsvulten. Eftersom naturen inte hunnit så långt som den brukade när björnen vaknade fanns det inte

mycket mat och den kunde tänka sig vad som helst till middag. Den här björnen hade siktet inställt på två människobarn och tänkte inte byta bort det skrovmalet mot några knoppar på ett träd.

Björnen gick emot pojkarna med käften öppen och ur strupen kom ett läte som barnen aldrig någonsin hade hört förut. Pojkarna visste att de kunde inte springa ifrån björnen utan de måste klara sig ur detta på något annat vis. De började backa med sina huvuden sänkta och utan att se björnen i ögonen. Allt för att inte reta den. Springer Med Vinden önskade att de hade varit närmare sitt läger för där kunde de varje skrymsle i skogen, varje bäck och sten som kanske hade kunnat rädda dem. Han försökte dra sig till minnes alla goda råd han hade hört om björnattacker men han kunde inte tänka klart. Han var alldeles skräckslagen. Aldrig förr hade han varit så rädd. En som däremot kunde tänka klart, det var Björnkräm. Han plockade upp en stor sten och Springer Med Vinden blev orolig att han tänkte kasta den på björnen. Han tittade på Björnkräm som nickade sakta mot en höjd längre bort.

”Spring ditåt”, sa han tyst.

Springer Med Vinden förstod inte vad han pratade om, för springa skulle man ju inte göra om man mötte en björn. Björnkräm höjde handen och kastade stenen allt vad han orkade. Men inte på björnen, utan på ett stenröse. Den ganska stora stenen slog i några andra stenar och satte dem i rullning. Björnen vände sig om för att se vad som stod på och det gav pojkarna några extra sekunder att ta till flykten. Åt vart sitt håll sprang de och detta gjorde också björnen förvirrad. Björnkräm

hade med sitt smarta drag gett dem lite försprång. Innan björnen hunnit bestämma sig för vilket byte han skulle följa efter hade Springer Med Vinden klämt in sig mellan några stora stenar i ett stenröse.

Måtte han inte nå mig, tänkte han när han klämde sig längre och längre in mellan stenarna. Han lade sig platt ner och försökte åla in under en sten men kom inte under. Han hörde björnen flåsa och stånka utanför och plötslig blev han alldeles varm på benet. Först förstod han inte vad som hade hänt men sedan kände han lukten av blod. Björnen hade rispat honom på benet med sin ram. Lukten gjorde björnen helt vild och han stod nu på bakbenen och vrålade. Springer Med Vinden kunde inte se detta men det gjorde Björnkram från sitt gömställe.

Han hade klättrat riktigt högt upp i en gran. Han visste att björnar kunde klättra i träd men någon annan räddning fanns inte. Han började nu att plocka kottar från granen och lägga i fickan. Han arbetade snabbt och plockade så många han kunde nå utan att riskera att ramla ner eller föra för mycket oväsen. Han klättrade sedan neråt i granen tills han kom till några kraftigare grenar. Han satte sig ordentligt till rätta, tog fram sin slangbella och en kotte. Han visste att det första skottet skulle bli avgörande för om björnen skulle känna sig skadad eller bara mer uppretad.

Han siktade noga och fyrade av. Kotten tog rakt i ögat på björnen som gnällde till. Djuret blev sedan väldigt häpen eftersom kottarna kom i en jämn ström och han kunde inte avgöra vem som sköt på honom. Han började dra sig undan medan han tittade åt alla håll för

att försöka avgöra var fienden befann sig. Sista kotten tog rakt på nosen och då bestämde sig björnen för att avlägsna sig. Han lufsade iväg först sakta och sedan i någon slags långsam galopp. Björnkram satt kvar en stund i granen innan han vågade sig ner. Springer Med Vinden hade inte kunnat se något från sin position och visste inte om Björnkram levde eller om björnen tystnat för att den fått som den ville. Springer Med Vinden började gråta när han hörde Björnkrams välkända röst viska:

”Du kan komma fram nu. Den är borta.” Springer Med Vinden hasade sig sakta fram från sitt gömställe.

”Du blöder”, konstaterade Björnkram, när hans vän släpade sig fram.

”Det är inte så farligt”, sa Springer Med Vinden. ”Jag lever och det är tack vare dig”, fortsatte han. ”Du har räddat mitt liv. Någon gång ska jag tacka genom att rädda ditt.”

”Det låter bra men nu går vi hem”, sa Björnkram.

Björnkram blev hyllad som en hjälte när de kom hem till lägret. Medicinmannen hjälpte Springer Med Vinden med hans sår och det dröjde inte länge förrän det var läkt. Björnkram fick berätta hur han hade kastat stenen, sprungit, gömt sig i en gran och sedan beskjutit björnen med kottar. Alla var mycket imponerade över hur snabbtänkt han hade varit och för att hedra honom fick han nu ett nytt namn. Resten av sina dagar skulle han lystra till det praktfulla namnet Han Som Skrämmar Björnar. Springer Med Vinden tyckte det var svårt att lära sig att säga det så han kallade honom bara för Björnen. När Han Som Skrämmar Björnar blev vuxen

trodde de yngre att han hade fått namnet för att han kunde skrämma björnar bara med sin uppenbarelse. Det skulle gå vilda historier om hur Björnen dödat riktiga björnar med sina bara händer, vilket naturligtvis inte var sant. Men sanningen var, att han faktiskt hade skrämt en björn och på det viset räddat livet på sin bästa vän.